

14de JAARGANG, NR. 266
7 NOVEMBER 2016

IN DIT NUMMER:

- 1** Nieuws
- 4** **JAZZ OP PAPIER**
- 5** **JAZZ OP DE PLAAT**
 Boi Akih, Ikarai, Oscar Pettiford,
 Einzelgänger, Cannonball Adderley,
 Pat Metheny, Dave Liebman,
 Ab Baars, Delfeayo Marsalis e.a.
- 14** **JAZZ OP DE PLANKEN**
 Hans Dulfer, Festival JIR.
- 18** New York Calling (Roos Plaatsman)
- 19** Bestsellers en tips Jazzcenter
- 20** Gouwe Ouwe (Hessel Fluitman)
- 21** Jazz in beeld

JAZZFLITS 267 KOMT 21 NOVEMBER UIT

JAZZNIEUWS

**MILES DAVIS-FILM VANAF
 2 NOVEMBER OP DVD UIT**

'Miles Ahead', de film van regisseur Don Cheadle over het leven van Miles Davis, verschijnt 2 november in Nederland op dvd en blu-ray. De film met de regisseur in de rol van Miles Davis kwam in 2015 in de VS uit.

'Miles Ahead' speelt in de jaren 1975 tot 1980, waarin Davis geen muziek uitbracht. Via flashbacks wordt teruggekeken op eerdere perioden uit zijn loopbaan. Ook rooft Miles in de film gestolen audiotapes terug van zijn platenlabel. Aan het eind van de film staat Miles Davis (Don Cheadle) toch weer op het podium.

In de Filmkrant van september-oktober wordt de film met een 7 gewaardeerd.

Bekijk hier de trailer van de film:
<http://bit.ly/20sX5BJ>

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Christian Scott - hier in 2013 in LantarenVenster, Rotterdam - speelt tijdens het Transition Festival 2017.
 (Foto: Joke Schot)

EERSTE NAMEN TRANSITION FESTIVAL BEKEND

Onder anderen saxofonist Branford Marsalis met als speciale gast vocalist Kurt Elling, het Metropole Orkest met gitarist Reinier Baas en saxofonist Ben van Gelder, en trompettist Christian Scott treden op tijdens de tweede editie van het Transition Festival. Dat vindt op 8 april 2017 plaats in TivoliVredenburg, Utrecht.

Ook de namen van Phronesis, het Steve Coleman Reflex Trio, saxofonist Joris Posthumus en pianist Tigran zijn onthuld. Het festival zal een podium bieden aan 25 artiesten, verspreid over alle zalen van het Utrechtse concertgebouw. Volgens de organisatoren van het festival verkeert de jazz in een transitiefase: "De iconen van de vorige eeuw hebben de weg vrij gemaakt voor nieuwe helden, die op hun beurt zorgen voor vernieuwing in de jazz en geïmproviseerde muziek. Tijdens het Transition Festival willen we laten zien welke bruggen er tussen genres zijn gebouwd en welke artiesten hier een sleutelrol in hebben gespeeld." Het festival wordt georganiseerd in samenwerking met de mensen achter het North Sea Jazz Festival.

NIEUWS

Markku Ounaskari. (Foto: Remi Angeli)

Fin Ounaskari nieuwe drummer van Paul van Kemenade Quintet

De Fin Markku Ounaskari is de nieuwe slagwerker in het Paul van Kemenade Quintet 4.0. Hij volgt drummer Pieter Bast op, die de groep na 25 jaar verlaat. Saxofonist Paul van Kemenade is volgend jaar veertig jaar musicus en viert dit met verschillende speciale projecten.

Nieuw jazzfestival in Kurhaus

Het Kurhaus in Scheveningen gaat onderdak bieden aan een nieuw Haags jazzfestival onder de naam JAWWZ. De eerste editie is in het tweede weekeinde van februari 2017. Het festival duurt twee dagen en avonden. Initiatiefnemer is Suzanne Kooijman, eigenaar van een media-adviesbureau. „Het wordt een mix van binnen- en buitenlandse namen”, zegt Kooijman in het AD van 11 oktober. “Er zitten toppers bij, maar we bieden ook een podium voor onbekend Haags talent.” Kooijman wil met haar opzet terug naar de eerste jaren van het North Sea Jazz Festival: “We gaan alle ruimten in het gebouw gebruiken. En het draait om pure jazz, de formule uit de beginjaren van het North Sea Jazz Festival.” JAWWZ staat voor 'Jazz, art, wines and wodka's', want Kooijman wil dat er ook lekker gegeten en gedronken kan worden tijdens het evenement.

Boek over Nijmeegse jazzhistorie uit

Onder de titel 'Waaljazz' is eind oktober een boek verschenen over de historie van de Nijmeegse en improvisatiemuziek. Auteurs zijn René van Hoften en Hans Walraven. Ze staan in hun boek onder meer stil bij drummer Pierre Courbois, de 'legendarische' Stellakelder en de Werkgroep Improvisatie Muziek (WIM). Bij het boek is een cd gevoegd, waarop muziek staat van de belangrijkste hoofdrolspelers uit de laatste 45 jaar.

PODIA

LEIDSE CONCERTREEKS

JAZZ ON SUNDAY BESTAAT VEERTIG JAAR

De Leidse concertreeks Jazz on Sunday is zondag 16 oktober aan zijn veertigste seizoen begonnen. De huidige thuisbasis is café-restaurant De Grote Beer in de Rembrandtstraat. Zes keer per jaar staat hier op zondagmiddag jazz op het programma.

De reeks begon in 1976 op initiatief van Frans Montanus en Henny Kwik. Na het overlijden van laatstgenoemde in 2007 namen zijn dochters Trudy en Marja Kwik de organisatie over. Trudy Kwik: “Mijn vader had al een aantal jazzclubs gehad. Toen deze mannen steeds meer een gezinsleven kregen, besloten ze jazzconcerten op zondagmiddag te organiseren. Dat bleek een gouden greep. Soms waren er wel tien optredens per seizoen.” De serie begon in het restaurant van de Groenordhallen. Daarna volgden onder meer het restaurant van Menken Bowling en een café in de Doelensteeg. Tegenwoordig zijn de concerten gratis toegankelijk en worden de kosten gedekt door donateurs en sponsors. Kwik: “We proberen tegenwoordig met onze programmering ook een jonger publiek te trekken. Dat lukt met bijvoorbeeld de jazzband van Minerva. Die verzorgt op 11 december een concert.” Andere optredende artiesten de komende maanden zijn Wouter Kiers & Band, Jos van Beest and Friends en het Sven Rozier Trio.

(Bron: Leidsch Dagblad, 15 oktober 2016)

'SWINGIN' HARLEM' IN PREMIÈRE GEGAAN

De cast van 'Swingin' Harlem'. (Persfoto)

Op 29 oktober is 'Swingin' Harlem', de nieuwe voorstelling van New York Round Midnight, in Purmerend in première gegaan. In de totaal veertig voorstellingen wordt de bezoeker meegenomen naar de nachtclubs van de New Yorkse wijk Harlem. Een avond met muziek en verhalen. Zangeres Deborah J. Carter, pianist Miguel Rodríguez, trompettiste Ellister van der Molen, de saxofonisten Rolf Delfos, Ben van den Dungen en Alexander Beets, bassist Marius Beets en drummer Gijs Dijkhuizen verzorgen de muziek. Koen Schouten en Jeffrey Spalburg vertellen de verhalen.

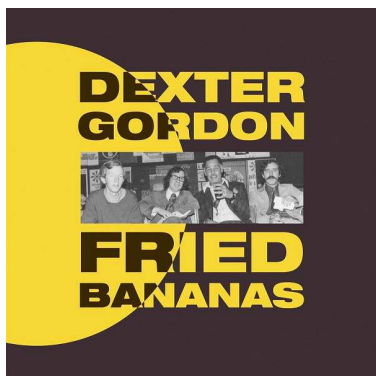
NIEUWS

Fotograaf Jos Knaepen overleden

De Vlaamse jazzfotograaf Jos L. Knaepen is 19 oktober overleden. Hij was al langere tijd ziek en werd 71 jaar oud. Hij was een van de eerste medewerkers van het blad Jazzmozaïek (sinds het tweede nummer van april 2001) en sindsdien de huisfotograaf. Knaepen was voorts de officiële fotograaf van Jazz Middelheim en het Gent Jazz Festival. Hij publiceerde onder meer in het Amerikaanse jazzbladen Down Beat en Jazz Times. In 2014 kreeg hij de SABAM Jazz Award voor zijn inzet voor de jazz. Ook Jazzflits plaatste verschillende malen foto's van Knaepen.

2de Nacht van de Jazz 26 november

Op 26 november vindt de tweede editie van het landelijke evenement Nacht van de Jazz plaats. Tijdens deze avond en nacht treden in jazzclubs en op diverse andere locaties in elf Nederlandse steden jazzmusici uit binnen- en buitenland op. Vanwege de Nacht worden er dit jaar rondom 26 november extra jazzavonden en festivals georganiseerd in onder andere Wageningen, Rotterdam, Nijmegen, Maastricht en Den Haag. Nacht van de Jazz is een initiatief van de VIP (Vereniging van Jazz en Improvisatie Muziek Podia). Het complete programma is te vinden op www.nachtvandejazz.nl.

Niet eerder uitgebracht werk van Dexter Gordon op elpee uit

Niet eerder uitgebrachte Nederlandse radio-opnamen van saxofonist Dexter Gordon met het Rein de Graaff Trio verschijnen deze maand bij het label Gearbox op elpee. Het betreft opnamen die op 3 november 1972 door de VPRO tijdens een concert in Heemskerk werden gemaakt. Op dat moment speelde de saxofonist zo'n twee maanden met Rein de Graaff (piano), Henk Haverhoek (bas) en Eric Ineke (drums). Op de plaat staan onder meer versies van 'Fried bananas' (eveneens de titel van de elpee), 'The panther' en 'Body and soul'.

PRIJZEN

Trompettist Marvin Frey stond in de studentenfinale. (Persfoto)

JUST ANOTHER FOUNDRY WINT EERSTE JAZZ MAASTRICHT AWARD

De formatie Just Another Foundry heeft 20 oktober in de Bonbonnière in Maastricht de eerste Jazz Maastricht Award voor professionele bands gewonnen. De Award voor de beste studentenformatie ging naar BABS. De Publieksprijs was tevens voor deze groep. De winnaars kregen een geldbedrag en een aantal optredens aangeboden.

"De drie kleurden met plezier binnen en buiten de lijntjes, durfden op hun gezicht te gaan. Moeiteloos schakelden ze van behoorlijk ontsprende piepknor naar intieme kamerjazz en weer terug. Alles steeds met behoud van verhaal", aldus Paul van der Steen in De Limburger van 22 oktober over Just Another Foundry (Jonas Engel (sax), Anthony Greminger (drums) en Florian Herzog (bas)). Hun concurrentie bestond in de finale uit het Lunar Orchestra onder leiding van Jos Heutmekers en het duo Laura Totenhagen & David Andres. De winnende studentenformatie BABS (met zangeres Babs van Bree) moest het in de finale opnemen tegen het Alexander Scott Quartet en het duo Marvin Frey & Willem Suilen. Tijdens de finale jureerden Dannij Bol (Programmeur Parkstad Limburg Theater), Juan Martinez (saxofonist en directeur van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw) en Dorona Alberti (zangeres). De Maastricht Jazz Awards (MJA) zijn een initiatief van het Conservatorium van Maastricht en Jazz Maastricht.

Ineke Vandoorn en Marc van Vugt toeren door Canada

Deze en komende maand toeren zangeres Ineke Vandoorn en gitarist Marc van Vugt door Canada. Ze treden als duo op en met Canadese musici. Bijna twintig optredens staan op het programma, concerten en workshops, in vijf verschillende bezettingen en negen steden. De twee musici doen onder meer Toronto, Ottawa en Vancouver aan.

24ste Stranger than Paranoia in Tilburg en Nijmegen

Het 24ste Stranger than Paranoia festival vindt dit jaar plaats op vier avonden in Paradox Tilburg en een avond in Brebl Nijmegen. Van 23 tot en met 29 december treden onder anderen op: Flat Earth Society, Reeds & Deeds, LABtrio, en pianist Jasper Van 'f Hof met saxofonist Paul van Kemenade, de initiator van Stranger than Paranoia.

JAZZ OP PAPIER

HOREN, ZIEN EN VOELEN II

Detlef Siegfried. Moderne Lüste : Ernest Borneman - Jazzkritiker, Filmemacher, Sexforscher.

Göttingen : Wallstein Verlag, 2015.

455 pag. : ill.

ISBN 978-3-8353-1673-7 geb.

Prijs 20 euro.

Aan het slot van Detlef Siegfrieds biografie van Ernest Borneman vat hij diens ideeën als volgt samen:

1. De verschijnselen te beschouwen in de samenhang van meerdere zintuigen
2. De cultuur van een groep wordt door diverse factoren bepaald
3. De rol van de techniek

Dit alles te zien binnen de context van:

4. politieke beginselen
5. internationalisering

Leggen we deze conclusies naast zijn geschriften over jazz, dan blijken die inderdaad van toepassing. In zijn artikel over de Afrikaanse wortels noemt hij tevens de functie van het timbre in de taal en de lichamelijkeheid in de dans. In zijn essays over het aandeel van de Creolen verwijst hij herhaaldelijk naar Aziatische bronnen. Zijn muziektheoretische kennis komt tot uiting als hij alle voorkomende baspatronen van boogie woogie uiteenrafelt. Bij mijn weten is Bornemans totale oeuvre over jazz nooit geëvalueerd. De vraag is trouwens of dat na zoveel jaren nog zin heeft: theorieën over de invloed van Afrikaanse muziek zijn speculatief gebleken. In zijn recensie van Gunther Schullers *Early Jazz* maakte Max Harrison gehakt van diens eerste hoofdstuk *The Origins*, omdat het helemaal steunde op de eenzijdige studie van A.M. Jones. In de laatste zin van Savannah Syncopaters concludeerde bluesexpert Paul Oliver: 'But it may also be necessary to re-write the first chapter in every history of jazz.' In de recente geschiedenisboeken van Alyn Shipton en Ted Gioia zie je daar dan ook nauwelijks iets van terug. Gioia: 'Generalizations about African music are tricky at best.' Ook Borneman zelf is later teruggekomen op eerdere beweringen, zoals de vermeende geringe Afrikaanse inbreng op het gebied van de harmonie.

Een enkel standpunt bleef hij echter trouw. De ontwikkelingen na de New Orleans jazz zag hij als een verval. Hij doelde daarbij op de Chicago jazz van de blanken en de latere commerciële exploitatie door de swingbands. Dat had hij dus gemeen met de Fransman Hugues Panassié, die, zoals we nog zagen in het boek van Tom Perchard, de jazz als volksmuziek ongecompliceerd en rein wilde houden. Het is de romantische visie waar ook Panassié's grootste opponent, Charles Delaunay, niet aan ontkwam, getuige een ingezonden stuk in *Down Beat* van mei 1940. En in 1945 schreef André Hodeir nog: 'Le jazz est à l'image de l'homme noir: simple, naïf, dynamique, sensuel, parfois comique [...]'. Maar anders dan zijn Franse kompanen redeneerde Borneman juist andersom: hij achtte de nieuwe richtingen een simplificering door de 'sheer inability to attain the complexity of Negro phrasing and Negro counterpoint'. [curs. jjm]

Ook hield Borneman vast aan de blues: 'jazz, without the blues, will expire as surely as a man's body when his heart ceases work' (1946), en: 'Jazz dies when it says farewell to the blues' (1950). In een van zijn laatste artikelen pleit hij voor het behoud van de inhoud - lees: zeggingskracht - in de jazz. Hij is allesbehalve tegen een degelijke muzikale analyse, maar het maken van muziek is zinloos, als het alleen maar gaat om de exploratie van toonreeksen of harmonieën: 'The difference between the artist and the computer [!] is the personal experience that lies at the root of the music he creates.' (dec. 1965)

Zijn hele leven heeft Borneman aan manuscripten gewerkt die moesten leiden tot een allesomvattende studie over jazz en zijn oorsprong binnen een sociale samenhang. Tot in de jaren zeventig was er sprake van dat het werk zou worden uitgegeven, maar het is er nooit van gekomen. **Jan J. Mulder**

'Horen, zien en voelen deel I' staat in Jazzflits 265

JAZZ OP DE PLAAT

BOI AKIH
Liquid Songs
TryTone

Bezetting:

Monica Akihary (voc),
Niels Brouwer (g, comp),
Tobias Klein (bkl, cbkl),
Ryoko Imai (mar, perc).

Het duo Boi Akih (zangeres Monica Akihary en gitarist/componist Niels Brouwer) is er voortdurend op uit zijn grenzen te verleggen. De nieuwe cd, 'Liquid Songs', is daarin weer een grote stap voor het tweetal, dat opnieuw twee uitstekende gasten heeft uitgenodigd. Waar bij hun vorige albums vaak herkenbare songstructuren aanwezig waren, volgt deze nieuweling een andere weg. De nieuwe composities van Niels Brouwer zijn opener, alsof ze uit improvisaties ontstaan. En door de toevoeging van de (contra)basklarinet van Tobias Klein en het slagwerkarsenaal van Ryoko Imai (die zowel klassiek slagwerk en marimba als Aziatische instrumenten bespeelt) klinkt de muziek eerder als kamermuziek dan als pure jazz of wereldmuziek.

‘ Meer kamermuziek dan jazz of world ’

Want ondanks de aanwezigheid van Imai kenmerkt de muziek zich niet in eerste instantie door een sterk ritmische component. De muziek is vooral rubato van karakter, en dat klopt wel bij de titel: alles is vloeibaar, en de liedjes (die wel degelijk opduiken) vloeien voort uit de muzikale stroom. Monica Akihary gebruikt haar stem meer dan ooit instrumentaal en toont zich zo een volkomen gelijke aan de instrumentalisten. Het viertal gaat in november op tournee om de cd te promoten.

Herman te Loo

Bekijk hier een trailer van het album:
<https://youtu.be/ojYE3g3ZknQ>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

TRIPLE TREAT
Triple Treat
Eigen Beheer

Bezetting:

Scott Hamilton (ts),
Francesca Tandoi (p),
Léah Kline (voc).

Jerry Steyger, de manager van Scott Hamilton, kwam op het idee om zijn tenorist, pianiste Francesca Tandoi en zangeres Léah Kline bij elkaar te zetten. De beide dames wonen in Nederland. 'Triple Treat' werd gemaakt toen de Amerikaan hier op bezoek was. De samenstelling van het trio is behoorlijk spartaans. Het moet voor Hamilton een uitdaging zijn geweest een zangeres te begeleiden met alleen een piano als muzikale basis om eventueel op terug te vallen.

‘ De drie werken voorbeeldig samen. ’

De samenwerking tussen de drie is verrassend voorbeeldig. De intro van het eerste nummer is niet het sterkste deel van de cd. Maar dat vergeet je gauw. Francesca Tandoi speelt een sterke begeleidingspartij en leidt bijvoorbeeld de klassieker 'Four Brothers' sprankelend en zelfverzekerd in. Met zijn drieën zetten ze vervolgens een heerlijke versie neer van het legendarische arrangement voor vier saxen. Een geslaagd avontuur. Nog een tour de force is 'He's funny that way'. Hamilton speelt de melodie van de tekst zoals die door Billie Holiday (wie anders!) werd vertolkt. Vervolgens zingt Léah Kline de vocale die Kurt Elling uitschreef. Opnieuw een bijzondere uitvoering. Ook vermeldenswaardig is de gedragen en prachtig uitgevoerde versie van 'First song' van Charlie Haden. Intieme kamerjazz. Jammer dat bij het opnemen het trebleschuijfje van de zangeres aan het begin van enkele songs niet ver genoeg open stond.

Hessel Fluitman

Bekijk hier een video over de cd:
<http://bit.ly/2eR6gXp>

CANNONBALL ADDERLEY One For Daddy-O

Nederlands Jazz Archief

Bezetting:

Nat Adderley (cnt), Cannonball Adderley (as), Victor Feldman, Pim Jacobs (p), Wim Overgaauw (g), Sam Jones, Ruud Jacobs (b), Louis Hayes, Cees See (d).

Cannonball Adderley's 'One For Daddy-O' is de tiende cd in de reeks Jazz at the Concertgebouw van het Nederlands Jazz Archief. Een serie met opnamen die Lou van Rees indertijd maakte van concerten die hij zelf in het Concertgebouw van Amsterdam organiseerde. Heeft de muziek de tijd doorstaan? Adderley is allereerst te horen in een (korte) set in het Concertgebouw, waar hij op 19 november 1960 speelde in het kader van een Jazz at The Philharmonic-concert, waaraan ook het Dizzy Gillespie Sextet deelnam. Adderley was de grote rijzende ster van dat moment. In zijn muziek zijn sporen van de toen actuele hardbop onmiskenbaar terug te vinden. Zijn stijl werd op dat moment echter souljazz genoemd. Een hokje waar Adderley aan moest wennen, want, zo meldde hij tussen de nummers door: 'Jazz is jazz, hoe je het ook noemt'. In het Concertgebouw hoor je Adderley als de supersnelle altist terug. Het ensemble zit geheid in elkaar. Het spel van pianist Victor Feldman, de enige Europeaan in het gezelschap, is wat hoekig. Maar zijn muzikale stappen passen in het geheel. Het populaire 'This here' en het in hoog tempo genomen 'Bohemia after dark' zijn krakers. Op deel twee van de cd staat het geluid van een tv-opname die voor de VPRO door Pim Jacobs werd geproduceerd. Het is dan 3 juni 1966 en Adderley speelt met een Nederlands kwartet. Hij wordt begeleid door de fluwelen aanslag van pianist Pim Jacobs, het solistisch geluid van gitarist Wim Overgaauw, het gedegen basspel van Ruud Jacobs en het in de balans wat op de achtergrond geraakte slagwerk van Cees See. De Hollanders zijn meer dienstbaar dan de Amerikanen. Die staan er meer als muzikant. Het verschil tussen de pianisten is ook hemelsbreed: de stoterige aanslagen van de Brit Feldman tegenover het vloeiende spel van de eega van Rita Reys.

Hessel Fluitman

Het Quintet live met Joe Zawinul op piano:
<http://bit.ly/19tZFyP>

IKARAI Fly

Vonk Collective

Bezetting:

Tessel Hersbach (v), Yanna Pelser (av), Bence Huszar (c), Camiel Jansen (b), Julian Schneemann (p), Jeroen Batterink (d).

Vijfenvertig jaar geleden verscheen het album 'Focus' waarop Stan Getz begeleid door een strijkenensemble met arrangementen van Eddie Sauter soleerde. Het was zijn tijd ver vooruit en een hoogtepunt in het werk van Getz. Niettemin heeft dit bijzondere album nooit echt een vervolg gekregen. 'Fly' van Ikarai zou wel eens de eerste cd kunnen zijn die als een vervolg beschouwd kan worden, al is het de vraag of de componisten Jansen en Schneemann het werk van Sauter kennen. Hoe dan ook, deze cd is in veel opzichten een stap voorwaarts. De uitgeschreven muziek van de modern klassieke strijkers mengt op een ongeëvenaard mooie en ingetogen manier met de geïmproviseerde muziek en jazz van het pianotrio dat een voor jazz klassiek formaat heeft, zodanig dat strijkers en trio tot één geheel samenvloeien.

‘ Het vervolg op 'Focus' van Stan Getz ’

De cd 'Fly' is feitelijk een suite met als onderwerp de zonnevlucht van Icarus. Maar waar Icarus zo overmoedig was dat hij te hoog vloog en in zee stortte, blijft de muziek van Ikarai recht overeind. 'Fly' is muziek die typisch voor een live-optreden geschreven lijkt maar op cd niets aan kracht verliest. De samenwerking tussen trio en strijkers is subtiel, soms wordt een mysterieuze sfeer opgeroepen, en de muziek zou het perfect doen bij spannende filmbeelden. Ikarai heeft met 'Fly' de grenzen tussen klassiek en jazz weggevaagd, met een meer dan prachtig resultaat voor iedereen die over die grenzen wil kijken.

Tom Beetz

Bekijk hier een filmpje over de cd:
<http://bit.ly/2fsMwgg>

PAT METHENY
The Unity Sessions
 Nonesuch

Bezetting:

Pat Metheny (gt, electr, orchestrionics),
 Chris Potter (ts, ss, bkl, fl, gt),
 Giulio Carmassi (p, bu),
 Antonio Sánchez (d), Ben Williams (b).

Wie ooit een cd of een concert van Pat Metheny heeft gehoord, herkent daarna zijn geluid uit duizenden. De gitarist is dan ook mateloos populair. Zijn laatste cd, of beter, dubbel-cd 'The Unity Sessions' is een massief album dat staat als een huis en hij blijkt dezelfde muziek te bevatten als de in 2015 uitgebrachte dvd met de gelijknamige titel. Soms worden promo-cd's aangeboden zonder cd-doosje of -hoesje. Vaak is er dan niet meer dan een begeleidende print die je een beetje op weg helpt. Dit keer niet dus. In de auto, 'blind luisterend', viel me een sterke saxofonist op die een ware opponent is van Metheny. Daarnaast klonk de muziek als een live ervaring, maar zonder dat er publiek te horen is. Die saxofonist is Chris Potter en de opname blijkt een speciaal voor de dvd georganiseerd concert in een klein theater in New York, na afloop van een lange tournee.

Metheny werkt al langer samen met deze band, de Pat Metheny Unity Group. Maar door de toevoeging van Giulio Carmassi ontstond de Unity Band. Opvallend is de enorme hoeveelheid instrumenten die bespeeld worden. Elk lid van de band is een multi-instrumentalist. Daardoor klinkt de band veel groter dan het kwartet waaruit ze feitelijk bestaat. De cd's bevatten ballads en intensievere stukken. Vaak zijn er stuwende tempi in de dertien songs en er zijn forse contrasten. Zo opent de eerste cd met een klassiek, stemmig stuk van een solospelende Metheny: 'Adagia'. Bijna alle composities zijn van de gitarist. Meestal komen de stukken tot een energiek hoogtepunt, vooral de langere, zoals 'On day one' met een krachtige, rockende gitaar en felle drums. De band heeft een vulkanische energie, gepaard aan een fijnzinnige professionaliteit. Drummer Antonio Sánchez en bassist Ben Williams volgen Metheny op de voet en drijven het geheel naar grote hoogten. En Giulio Carmassi zorgt voor een 'veel groter dan de som der delen-effect'. Maar vooral Chris Potter werkt op een uitzonderlijk
 ... lees hiernaast verder -->

EINZELGÄNGER
Musica Gymnastica
 Eigen Beheer

Bezetting:

Louk Boudensteijn (tb),
 Nils van Haften (bars, kl, bkl),
 Anton Goudsmit (g).

De groepsnaam zal niet voor niets gekozen zijn. Ze vinden zich blijkbaar Einzelgänger, deze drie muzikanten. Muzikanten die als ze samenkomen steeds weer met elkaar moeten overeenkomen hoe te spelen en wat te spelen. De drie vormen een bezetting met een bariton, annex (bas)klarinet (Nils van Haften), trombone (Louk Boudensteijn) en gitaar (Anton Goudsmit). De stukjes, op twee na composities van hofschrijver Louk Boudensteijn, zijn uniek. Muzikale kleinoden die gemiddeld nog geen drieënhalve minuut duren. In 'Wenn 3 Einzelgänger den blues haben' word je herinnerd aan het motief van 'Baby it's cold outside'. Dat er niets van dit citaat overblijft, mag u bij deze drie eigengereide muzikanten als vanzelfsprekend beschouwen. 'Moppie' is een motiefje dat voortdurend anders tevoorschijn komt. In 'Tikkiejijbentum' – een stuk van Boudensteijn met een titel die uit de koker van Anton Goudsmit zou kunnen komen - houdt de gitarist de zaak met kort gehouden slaggitaarwerk strak, terwijl de blazers over elkaar heen buitelen. Door te versnellen geeft Anton aan dat hij ook wat in de solistische melk te brokkelen wil hebben. Al met al is 'Musica Gymnastica' een cd waarop droog, scherp, kaal en toch met warmte wordt gespeeld. Niet echt geschikt voor liefhebbers van jazz uit de jaren vijftig. Behalve als ze nieuwsgierig aangelegd zijn!

Hessel Fluitman

Einzelgänger speelt 'Moppie':

<http://bit.ly/2eWgiNN>

...vervolg Pat Metheny

hoog niveau met Metheny samen. Een sterk voorbeeld daarvan is hun duet op 'Cherokee'. Natuurlijk is dit een uitgelezen album voor liefhebbers van Pat Metheny, en ik ga op zoek naar die gelijknamige dvd.

Peter J. Korten

Bekijk hier een stuk van de dvd:

<http://bit.ly/2fxsJww>

HRISTO VITCHEV QUARTET
In Search Of Wonders
First Orbit Sounds Music

Bezetting:

Hristo Vitchev (el-g),
 Jasnam Daya Singh (weber iago) (p),
 Dan Robbins (b),
 Mike Shannon (d).

De in Bulgarije geboren jazzgitarist Hristo Vitchev (35) woont en werkt in San Francisco, maar heeft zijn Europese veren niet afgeschud. Voor alweer zijn zevende plaat als bandleider heeft hij met zijn internationale kwartet voor de dubbelaar 'In Search Of Wonders' vijftien eigen stukken opgenomen. Verfijnde, lichte, impressionistische jazz in de stijl van gitaargroothed Pat Metheny, maar met sporen van de sound van Hristo's geboortegrond.

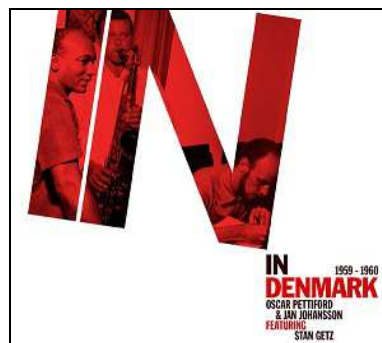
‘Hecht, maar ook ontspannen samenspel’

De gitaarklanken dringen zich niet op de voorgrond. Ze vormen een organisch geheel met de noten van Jasnam Daya Singhs piano en Dan Robbins' bas, en het subtiele drumwerk van Mike Shannon. De nummers hebben de tijd gehad te rijpen tijdens een wereldtournee en dat is goed te horen. Het samenspel is uitzonderlijk hecht, maar ook zeer ontspannen. Dit is gesneden koek voor de vier musici. Ze leggen echter wel degelijk hun ziel en zaligheid in de complexe arrangementen. Melodisch reikt Hristo – met de elegantie van een Joe Pass - verder dan de pentatonische toonladder, die we zo goed kennen van de jazz en blues. Vaak klinken zijn solo's eerder als klassieke Europese muziek. Dat geldt ook als Singh het voortouw neemt, maar in de interactie met hun collega's krijgt toch steeds ook de jazzfeel alle ruimte. Vitchev en zijn groep weten in honderd minuten musiceren zonder moeite de spanning vast te houden. Rustig meanderend of straf swingend, het blijft een genoegen naar deze talentvolle mannen te luisteren.

Hans Invernizzi
www.hristovitchev.com

Maak kennis met Hristo Vitchev:
<http://bit.ly/2fnFWbF>

OSCAR PETTIFORD
In Denmark
Stunt

Bezetting (o.a.):

Alan Botchinsky (tp), Uffe Karskav (as), Anders Lindskog (ts), Bent Nielsen (bars), Bent Axen (p), Lars Blach (g), Oscar Pettiford (c, b), Erik Moseholm (b), Joe Harris, Jørn Elniff, William Schiøpppe (d).

'In Denmark' is een cd met Deense opnamen uit 1959 en 1960 van bassist Oscar Pettiford ('OP'), zijn Europese tijd voor zijn plotselinge overlijden in september 1960. Het is echt van alles en nog wat op deze Stunt-uitgave. De eerste vijf stukken zijn met Bent Axen op piano en Finn Frederiksen op drums. OP speelt twee keer cello. Dan bespeelt Erik Moseholm de contrabas. De stukken komen deels uit het vaste programma van Pettiford: 'Sonny boy', 'Willow weep for me' (in duo met Bent Axen) en 'Now see how you are', dat ik overigens alleen ken in bigbanduitvoering en dat op deze cd nog eens uitgebreid terugkomt. Verder 'There'll never be another you' en een mooie uitvoering van 'The nearness of you'. Vervolgens drie live-stukken uit de Tivoli-Garden met saxofonist Stan Getz uit oktober 1959. Prachtig warme uitvoeringen van 'La Verne walk', 'I remember Clifford' en 'Stuffy'. Met de Amerikaan Joe Harris op drums en de Zweed Jan Johansson achter de piano. Verder bevat de cd heruitgaven van diverse officiële en privéopnamen van vibrafonist Louis Hjulmond. Nummers die in Denemarken onder meer op Debut werden uitgebracht, onder bijvoorbeeld de naam Oscar Pettiford and his Scandinavians. Het trio Hjulmond, Johansson en Pettiford speelt 'Fru brüel' en 'I succumb to temptations'. Als slagwerker William Schiøpppe van het trio een kwartet maakt komen 'Da-houd', 'Oleo' en een uitgebreide versie van 'Now see how you are' voorbij. Ten slotte nog drie Zweedse volksliedjes van nauwelijks een minuut elk van Jan Johansson solo, omdat Oscar Pettiford hem stimuleerde 'zijn' Zweedse folklore als uitgangspunt te nemen voor zijn muziek. De cd is een caleidoscopisch geheel, met als vaste kern de bassist. En met een aantal prachtig gespeelde bekende en onbekende stukken.

Hessel Fluitman

Oscar Pettiford in 1959 op de Oostenrijkse tv:
<http://bit.ly/2eT5kC1>

LUCA GIANQUITTO**Nibiru****LG Music****Bezetting:**

Luca Gianquitto (el-g),
 Jasper Somsen (b),
 Haye Jellema (d),
 Bert van den Brink (acc, Hammond, p).

Bij Italië denk je aan opera en liedkunst, niet aan jazz. Toch is ook in Italië jazz al populair sinds begin vorige eeuw. Het land levert uitstekende jazzmusici. Neem de – inmiddels in Nederland woonachtige – gitarist Luca Gianquitto (38). Hij ontwikkelde zijn liefde voor het genre aan het conservatorium in Napels en werd al in 2005 erkend als een groot talent. Gianquitto leverde een belangrijke bijdrage aan musicologisch onderzoek naar Napolitaanse jazz.

‘**De stukken missen een zekere ‘bite’**’

Van Gianquitto's eerste cd 'My Big Room' belandde een track op een album met het beste uit de hedendaagse Italiaanse jazz. Op zijn tweede plaat, 'Nibiru', ontmoet Napels opnieuw New York. De gitarist, die alle acht stukken op het album schreef, wordt bijgestaan door drie Nederlandse vakmensen: Jasper Somsen op contrabas, Haye Jellema op slagwerk en niemand minder dan virtuoos Bert van den Brink op accordeon, Hammond organ en piano. 'Nibiru' is een staaltje van verfijning en elegantie. Gianquitto speelt met mediterrane zwierigheid en souplesse. De andere drie houden het ook uiterst beschaafd. Het melodieuze samenspel prevaleert boven individuele solistische bijdragen. Het werk van Luca Gianquitto en zijn begeleiders is uiterst sfeerrijk en luchtig, maar dat is tevens het bezwaar van de cd. De stukken missen een zekere 'bite', rauwheid en brutaliteit, die toch eigen is aan jazz. Echt uitgesproken zijn de composities dus niet. Eerder achtergrondmuziek van hoog niveau dan een avontuurlijk visitekaartje.

Hans Invernizzi

(www.lucagianquitto.com)

Bekijk een video over de cd:
<http://bit.ly/2eNiBhP>

MORGAN FREEMAN**The Blessed Virgin Mary's Face-to-Face****Encounter with the Divine Bullshit TryTone****Bezetting:**

Dennis Sekretarev (tp),
 Andrius Derevianenko (ts),
 Matt Adomeit (b),
 Tristan Renfrow (d, g, samples, comp).

Maakt de grote Amerikaanse acteur Morgan Freeman tegenwoordig ook jazz? Nee, het betreft hier een in Amsterdam gevestigde internationale band onder leiding van drummer Tristan Renfrow (onder meer bekend van het kwartet New Dog). Het verknipte hoesje en de waanzinnige titel van het album, 'The Blessed Virgin Mary's Face-to-Face Encounter with the Divine Bullshit', maken meteen al duidelijk dat dit niet een groep is die netjes binnen de lijntjes kleurt. In de brutale aanpak lijkt het kwartet wel wat op het Amerikaanse Mostly Other People Do the Killing. De muziek is scherp gemon-teerd, waarbij de plotselinge overgangen zowel avontuurlijk als grappig werken.

‘**Een van de leukste debuten van 2016.**’

In het titelstuk, bijvoorbeeld, lijkt het of de cd-speler het spoor bijster is en blijft hangen. De brekebeen-ritmiek komt echter geheel op het conto van Renfrow en bassist Matt Adomeit te staan. Hetzelfde stuk krijgt trouwens met een fraai stukje contrapunt van de blazers (trompettist Dennis Sekretarev en tenorsaxofonist Andrius Derevianenko) en een warme melodie een gloedvolle opening. Renfrow (die bijna alle stukken schreef) kan een goede melodie uit zijn pen laten vloeien, want ook nummers als 'I'm a loner Dottie, a rebel' en 'Bloom' hebben de kwaliteit van een goede indie-popsong. De balans tussen herkenbaarheid en smeugheid, en gezonde gekte en muzikale deconstructie maken van deze cd een van de leukste debuten van dit jaar.

Herman te Loo

Hier is het titelstuk van de cd te beluisteren:
<http://bit.ly/2fam3Ac>

**DELFEAYO MARSALIS
& THE UPTOWN JAZZ ORCHESTRA
Make America Great Again! Troubadour Jass**

'Make America Great Again!' is niet alleen de leus waarmee Amerikaanse presidentskandidaten elkaar de loef proberen af te steken, het is ook het motto dat Delfeayo Marsalis heeft meegegeven aan zijn meest recente cd. Delfeayo Marsalis is een van de zes zonen van pianist Ellis Marsalis (1934) uit New Orleans. Waren het eerst alleen trompettist Wynton (1961) en saxofonist Branford (1960) die aan de weg timmerden en internationale faam verwierven als solist, componist/arrangeur en orkestleider, nu heeft ook de trombone spelende Delfeayo (1965) zich bij hen gevoegd om na het schrijven van hoesteksten voor zijn broers en het verrichten van diverse opnameklusjes, eindelijk zelf leiding te gaan geven. Ruim twintig muzikanten uit New Orleans en omstreken verzamelde hij om zich heen en noemde ze The Uptown Jazz Orchestra. Ook zijn broer Branford hielp een handje. Het resultaat is een mengsel van degelijk uitgevoerde swingmuziek als Benny Carters 'Symphony in riffs' of Hoagy Carmichaels ballad 'Skylark' met een trombonesolo door de leider, tegenover stukken met 'rap' door iemand die zich Dee-1 laat noemen (de 'Dee' van Delfeayo?), koorzang over slavernij en een opwekking om terug te keren naar een geïdealiseerd Afrika. 'Living Free (and running wild)' vraagt bovendien aandacht voor de Indianenstammen, die voordat Columbus op hun halfrond verscheen, in vrijheid leefden - eigenlijk een onderwerp dat in de jazz zelden ter sprake komt. Is 'Make America Great Again!' dus een soort politiek pamflet, waar de blanke man niet best van af komt, op muziek gezet door Delfeayo Marsalis? Misschien wel, althans voor wie zo door de in elkaar gevouwen verpakking in beslag genomen wordt, dat hij (of zij, natuurlijk) het zilveren schijfje dreigt te vergeten. De meer in muziek geïnteresseerde luisteraar hoeft zich echter niet van de wijs te laten brengen, ook al begint het programma met het Amerikaanse volkslied en doen de diverse slogans wat politiserend aan. Wat Delfeayo Marsalis en zijn Uptown Jazz Orchestra hier te berde brengen, is vooral degelijk uitgevoerde bigbandmuziek, met gesproken en gezongen commentaren op het
... lees hiernaast verder -->

**PROTEAN REALITY
Protean Reality
Clean Feed**

Bezetting:
Chris Pitsiokos (as),
Noah Punkt (bg),
Philipp Scholz (d, perc).

Het trio Protean Reality heeft een goedgekozen naam. 'Protean' betekent 'vele gedaanten aannemend', en verwijst naar een zeegod uit de Griekse mythologie die steeds van gedaante veranderde. Het jonge trio uit Leipzig neemt in de drie lange stukken op hun titelloze debuutalbum ook vele gedaanten aan. De eerste indruk in het openingsstuk, 'Torturer's horse', is dat van een powertrio dat van punk en free jazz een gruisig, krachtig mengsel brouwt. Dat plaatst de Duitsers in het verlengde van groepen als The Thing, Cactus Truck en Gorilla Mask - niet geheel toevallig allemaal trio's. Altsaxofonist Chris Pitsiokos, basgitarist Noah Punkt en drummer Philipp Scholz zorgen bij tijd en wijle voor grote doses energie en op die momenten dendert Protean Reality voort als een TGV. Maar er huist veel meer in de muziek. 'Green water' opent verstild en verfijnd, om met een smakelijk fuzzeffect op de basgitaar sterk melodisch uit te pakken. In het derde stuk, 'Calmly on' is zelfs sprake van onverholven lyriek, met hoofdrollen voor de altsax en de zoetgevooisde basgitaar. Scholz kleurt op zijn slagwerk dat het een aard heeft. Dan pakt het drietal wel weer de draad van de intensiteit op, en gaat het in een hoog tempo steviger en steviger te keer, rauw en ongepolijst - op weg naar het onvermijdelijke einde van de plaat, die je dan het liefst meteen weer opzet. Want net als bij een goed avonturenboek levert dat nieuwe vergezichten op.

Herman te Loo

Hier is muziek van de cd te beluisteren:
<https://noahpunkt.net/proteanreality/>

[vervolg Uptown Jazz Orchestra](#)

leven in de VS, die bovendien 'tongue in cheek' worden uitgevoerd.

Lex Lammen

Delfeayo Marsalis stelt zijn orkest voor:
<http://bit.ly/2e6h6aJ>

PERCH HEN BROCK & RAIN
Live @ The Jazz Happening Tampere
Relative Pitch Records

Bezetting:

Ab Baars (kl, ts, shakuhachi),
 Ig Henneman (av),
 Ingrid Laubrock (ss, ts),
 Tom Rainey (d).

Elegantie is een sterke karakteristiek van 'Live @ The Jazz Happening Tampere', een cd waarop een hoofdrol is weggelegd voor saxofonist Ab Baars. In Perch Hen Brock & Rain is hij te vinden met zijn levenspartner, altvioliste Ig Henneman, en een ander echtelijk koppel, saxofoniste Ingrid Laubrock en slagwerker Tom Rainey. Twee jaar geleden deed het viertal een Europese tour waarbij zonder afspraken vooraf werd geïmproviseerd. Tijdens de Jazz Happening in het Finse Tampere werden opnamen gemaakt door de Finse radio, die nu op cd verschijnen. Het resultaat is verbluffend als je bedenkt dat er geen noot van deze muziek op papier stond, en de twee duo's nog nooit eerder in deze samenstelling hadden gespeeld. Alle vier beschikken ze echter over een uitstekend vormgevoel, waardoor de muziek op alle momenten helder blijft, van de meest kale en verstilde momenten tot flinke geluidsexplosies. Waarmee meteen gezegd is dat dynamiek ook een sterk punt van Perch Hen Brock & Rain is. 'Perch', het lange openingsstuk (van bijna een kwartier) is er een goed voorbeeld van. De opening klinkt als een stuk modern klassieke muziek, waarbij Rainey zich laat horen als een slagwerker die kleurt en zich als een volwaardig vierde muzikant aandient. Het viertal benadert hier de interactie van een strijkkwartet. Naarmate de muzikale handeling zich voortzet, komt er toch een drive in het spel van Rainey, waarmee de muziek in intensiteit toeneemt en de sfeer eerder freejazz genoemd kan worden. Een soortgelijke opbouw kenmerkt ook de andere stukken, die de namen dragen van de vier muzikanten, ingedikt tot de groepsnaam (waarbij aangetekend dat 'Perch' de Engelse vertaling van Baars is).

Herman te Loo

Hier speelt de groep in Oostenrijk, tijdens dezelfde tournee: <http://bit.ly/2f4z6GS>

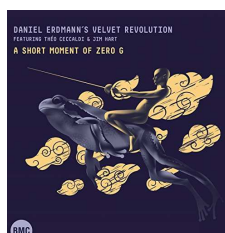
AB BAARS & TERRIE EX
Shifting Sands (Terp)

Hoewel Ab Baars bekend staat als een begenadigd improvisator, zijn er maar weinig platen waarop hij louter vrij improviseert. Alleen al daarom vormt deze nieuwe cd een welkome aanvulling op zijn discografie. 'Shifting Sands' is de eerste duoplaat met Terrie, de gitarist van The Ex, in zestien jaar, na 'Hef' uit 2000. We horen hier vooral de rauwe kant van Baars, zoals zijn schurende tenorsax die à la Albert Ayler uithaalt ('Hern and haw'). Ook is Baars weer eens op sopraansax te horen, en dat was eveneens lang geleden. Als hij samen met Terrie in 'Do up?' de hoogte in klimt, naderen de twee de pijn- en gehoorgrens, maar de boventonen die ontstaan, fascineren eveneens. Toch zijn het niet alleen maar gruisige klanken die hier het beeld bepalen. De stukken waarop Baars shakuhachi speelt, zijn bedachtzaam, sober en verstild. En aan het slot van de plaat laat Terrie Ex zijn gitaar als een gestemd slagwerkinstrument een Ethiopisch aandoend ritme spelen en wordt Baars verleid tot een elegante dans.

Herman te Loo

DANIEL ERDMANN'S VELVET REVOLUTION
A short moment of Zero G (BMC)

Velvet Revolution, het trio van de Duitse tenorist Daniel Erdmann neigt op 'A Short Moment Of Zero' naar kamerjazz. Qua geluid heeft Erdmann wat weg van Ab Baars. Opvallend is de bezetting met Théo Ceccaldi op viool en altviool, en Jim Hart op vibrafoon. Die is nog zelden vertoond. Als de droge saxofoon zich voegt bij het geluid van viool en vibrafoon, klinkt het hier en daar wat onwerkelijk. In de blues 'Quand j'étais petit je revais d'être pauvre' stappen ze met wat moeizame swing, gezamenlijk naar het eind van het stuk. In 'Swing for Europe' leunen ze met de viool in uptempo ietsjes tegen de gipsy swing van Django Reinhardt. Eigenwijs en onafhankelijk, met in elk nummer een eigen sfeer.

Hessel Fluitman

Maak hier kennis met Daniel Erdmann: <http://bit.ly/2e8shQ5>

SARAH CHAKSAD ORCHESTRA Windmond (Neuklang)

Sarah Chaksad is een Zwitserse altsaxofoniste, bandleider en de componiste van alle stukken die haar orkest speelt. Ze is het levende bewijs dat vrouwen dit vak ook beheersen. De band toert al drie jaar. Nu is er dan de cd 'Windmond', dat een oude naam is voor de maand november. Chaksad houdt van de rust van deze maand, als overgang tussen de jaargetijden. Dan kan ze zich focussen. Haar stukken zitten redelijk geraffineerd in elkaar: 6/8 ritmes onder een 4/4 maat door of, zoals in het titelnummer 'Windmond' 9/8. Of 7/8 bij 'Waterfall'. Het orkest maakt er nog wat moois van ook! Europese jazz bij uitstek.

Hessel Fluitman

Het Sarah Chaksad Orchestra in de studio:
<http://bit.ly/2eLfgQy>

FLORIAN WITTENBURG Eagle Prayer (NurNichtNur)

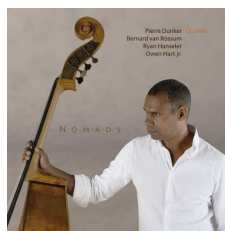

Net als op zijn vorige cd, 'Aleatotic Inspiration' gebruikt componist Florian Wittenburg compositie-methoden die letterlijk veel aan het toeval overlaten. Een aantal stukken op zijn nieuwe album, 'Eagle Prayer', zijn ontstaan door het digitaliseren van een tekening van een boom in de tuin van zijn ouders. Via een bewerkingsprogramma is van die tekening een elektronische compositie gemaakt. Om het af te maken voegde hij er gedichten aan toe, die door John Devitt worden gelezen. Ook maakte hij van een van de boomtekeningen een pianostuk, 'One white tree', dat ontroert in zijn kaalheid. De andere stukken op de cd, zoals 'Koninklijk arpeggio' en 'p2s2p' voor synthesizer, zijn wat meditatief van aard. Hier valt de invloed te bespeuren van zowel Morton Feldman als Philip Glass, zoals ik ook eerder al vaststelde.

Herman te Loo

Luister hier: <https://youtu.be/3lWzY1v3xXk>

PIERRE DUNKER QUARTET Nomads (Dunker Marcus Music)

'Nomads' is het debuut van bassist Pierre Dunker. Hij geeft zijn muziek een eigen karakter mee. Dunker zet zichzelf niet echt op de voorgrond. Hij is tevreden met de plek die de bas normaliter inneemt: als basis voor de muziek en niet echt opvallend. Toch is hij de leidende man. Niet in de laatste plaats omdat zijn composities worden gespeeld. Dunker is afkomstig van Curaçao en heeft zich daar ontwikkeld van bespeler van de Quatro en de gitaar tot jazzbassist. Hij woont en werkt nu in Nederland. De cd is afwisselend, met bijvoorbeeld een mooie ballad als 'Jalique'. Alle stukken hebben wel iets Caribisch in zich. Owen Hart jr. voelt zich als drummer wel thuis in deze omgeving en de beide anderen voegen zich uitstekend naar de ritmes en accenten.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over deze cd:
<http://bit.ly/2efuNYO>

GYULA BABOS Babos' Makrokozmosz (BMC)

Op het Hongaarse label BMC verscheen recentelijk een solo-cd van onze landgenoot Michiel Braam. Samen met deze plaat zond de maatschappij wat werk van Hongaarse musici mee. Onder meer de cd 'Babos' Makrokozmosz' van de Hongaarse gitarist Gyula Babos. Die vind ik een grote verrassing. De muziek herinnert aan die van het tweede Miles Davis Quintet, maar dan met gitaar in plaats van de piano in de bezetting. Strak en sterk. De muziek is integer, het spel genuanceerd. Trompettist Kornél Fekete-Kokvács steelt de show. Hij maakt gebruik van elektronische vervorming en dubbeltonen. De stukken zijn geïnspireerd door de Bulgaarse dansen van Béla Bartók.

Hessel Fluitman

Maak hier kennis met Gyula Babos:
<http://bit.ly/2eUK0Mf>

DAVE LIEBMAN
Expansions Live
Whaling City Sound

Bezetting:

Dave Liebman (ss, fl), Matt Vashlishan (as, kl, fl),
 Bobby Avey (p, keyb),
 Tony Marino (b, el.b),
 Alex Ritz (d, frame drum), Michael Stephans (g).

Op de dubbel-cd 'Expansions Live' speelt The Dave Liebman Group op het eerste schijfje akoestisch en op het tweede elektrisch. In dezelfde bezetting. Er wordt werk gespeeld van de studio-cd's 'Samsara' en 'Puzzle'. Pianist Bobby Avey, saxofonist Matt Vashilshan en gitarist Michael Stephans waren als begeleiders ook van de partij op Liebmans cd 'Lineage' uit 2013. Dave Liebman is een improvisator. Hij gebruikt daarvoor alles wat in de jazzgeschiedenis is gecomponeerd. Hier speelt hij net zo makkelijk bekend werk als 'Good bait' of 'All blues', beide feilloos in uptempo, als 'Continues to ignore', een stuk van de pianist over het gemak waarmee rampen als de aardbeving in Haïti al weer snel worden vergeten. Een stuk met verbrokkelde, steeds dreigender muziek. Het openingsnummer 'J.J.' is daarentegen nerveus snel. Maar het geheel klopt als een bus.

‘Verrassende dubbelaar van Liebman’

Je zou verwachten dat het elektrische concert heftiger zou zijn, maar het is juist veel rustiger. Drums en de elektrische bas zijn mooi op niveau gehouden, het orgel heel bescheiden. In 'Moors', het tweede nummer, wordt met lange tonen een moerasgevoel gecreëerd. Bij 'Footprints' aangekomen wordt het tempo opgeschroefd en krijgt ieder de vrijheid om binnen het frame van het unisono geblazen thema, te soleren. 'Love me tender' krijgt net als op de cd 'Lineage' een voorzichtige behandeling.

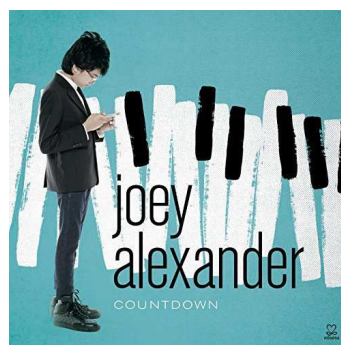
'Expansions Live' is een verrassende dubbelaar met potente akoestische improvisatiejazz en timide gehouden elektrische fusie.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd:
<http://bit.ly/2f8swLJ>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 31 oktober 2016

1 Joey Alexander

Countdown
 (Motema)

2 Eric Alexander

Second Impression
 (HighNote)

3 Dave Stryker

Eight Track II
 (Strikezone)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](http://www.jazzweek.com)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/ hoofdredacteur:** Hans van Eeden.

Correctie: Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:**

Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortzen, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman en Jorre Reynders. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos

Krabbe, Joke Schot, Jean Schoubs,

Willem Schwertmann. **Logo:** Het

JAZZFLITS-logo is een ontwerp van

Remco van Lis. **Abonnementen:** Een

abonnement op **JAZZFLITS** is gratis.

Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt

bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te

adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZ-**

FLITS is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-**

mail): Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is

jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt

zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te

weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publi-

catie impliceert instemming met plaatsing zonder ver-

goeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toe-

stemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen.

Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Produc-**

tie: **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste

Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze

uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZFLITS 267 KOMT 21 NOVEMBER UIT

FESTIVAL JAZZ INTERNATIONAL ROTTERDAM

Datum en plaats:

28, 29, 30 oktober 2016,
LantarenVenster, Rotterdam.

Door een deel van de programmering te combineren met het Festival International Nijmegen was het mogelijk grotere namen op het affiche te krijgen. De drie-daagse Rotterdamse editie blonk uit in afwisseling en avontuur: Nederlandse, Belgische en internationale artiesten waren te zien en te horen. Die tweede categorie was aanleiding tot de verkoop van friet en Belgisch bier.

Vrijdag

Schntzl is het Belgische duo Hendrik Lasure op piano en Casper Van De Velde op drums. Deze bescheiden jonge mannen leken op zoek naar een eigen artistieke identiteit. Er kwamen enorm veel stijlen voorbij, van donkere pauzes en veel ruimte, via 'minimal music' a la Philip Glass tot psychedelische passages. Het concert kwam langzaam op gang, maar zat toch spannend en afwisselend in elkaar. Hopelijk vinden ze een sterke elektrische bassist zodat ze als trio tot nog grotere hoogten komen.

Makaya McCraven is een veelgevraagde drummer in Chicago. In de grote zaal van LantarenVenster zette hij een immens en massief fusingeluid neer. McCraven is een sprankelende drummer met een zware bass drum. Hij stond centraal in de band en sloeg wel héél erg strak! Dat deed hij voornamelijk op de trommels en dat maakt hem tot een echte fusiendrummer. Pas na drie kwartier ging het tempo omlaag en was er meer sprake van melodie dan van ritme. Trompettist Marquis Hill blies er contrastrijke lange lijnen overheen. Al met al een strak Amerikaans feestje met een (te) forse hoeveelheid decibellen.

In de foyer, met tafeltjes en kaarsjes, speelde **De raad van toezicht**. Deze band komt uit Nijmegen. Ze hadden van alles nogal veel. De twaalfkoppige band heeft meerdere gitaristen, pianisten, percussionisten en normaal gesproken zelfs twee bassisten, waarvan er overigens één ontbrak. Maar er was vooral heel veel talent. Jong talent. En speelplezier, soms met dwarse tempowisselingen! Vooraan stonden de blazers met invaller Stephanie Francke. Het groepsgeluid stond als een huis en elke individuele solist was ijzersterk.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Gitarist Jorrit Westerhof speelde met trompettist Eric Vloeimans. (Foto: Rob Koenen)

Bogeros, een groep van saxofonist Bo van de Graaf. (Foto: Eric van Nieuwland)

De eerste avond werd afgesloten door de populaire **Cory Henry & The Funk Apostels**. Hij begon het funkfeestje met handgeklap met het publiek. Alles aan Henry ademt soul en funk. Hij bleek een rasentertainer en stond als een soepel energiek jongetje te springen achter zijn orgel. Met sterke lichteffecten en loodzware beats werd het deinende publiek opgezweept. Later was er ook niet-funk met duistere klanken en aartslage elektronische effecten van de drummer. '1999' van Prince, reggae, gospel, house of Pink Floyd-achtige zang: Henry maakte er hoe dan ook een feest van.

Zaterdag

Twee jaar geleden begeleidde een gelegenheidsband een impro-dansvoorstelling. Dat was tegelijk de geboorte van **Bogerous**. Saxofonist Bo van de Graaf (uit Nijmegen) leidde het concert zelf in. Het programma beschreef de muziek als 'eclectische improvisatie'. En inderdaad, de muziek, met cello, saxofoon, bas en piano, was als stevig verlijmd multiplex, laag op laag, gevormd tot een stevig geheel. Er zat ook improvisatie in de setlist: toen Van de Graaf een ander stuk wilde inzetten zei bassist Dion Nijland dat ze eigenlijk een ballad zouden spelen. Het antwoord: "Oké, we doen 'Tiramisu'". In het concert van deze 'viergeneratiesband' zaten humor, filmische elementen en een fascinerende samenwerking.

Festivalprogrammeur Frank van Berkel verklaarde de achtergrond van het 'Pack project 2016'. "Jonggetalenteerde jazzmuzikanten stellen zelf een exclusieve band samen en komen vooral uit hun 'comfortzone'. Gitarist **Jorrit Westerhof** was de gelukkige. Samen met twee Servische muzikanten, bassist Marko Curcic en drummer Aleksander Skoric heeft hij het bandje 3times7. Daarnaast waren trompettist Eric Vloeimans en toetsenist Martin Fondse uitgenodigd. Het resultaat was verbluffend. De combinatie Westerhof en Vloeimans had zich al bewezen op de Rotterdamse dag van de jazz, maar dit sloeg alles. Dit ging van absolute (@&€#\$-) herrie naar sprookjesmuziek en weer teug, in amper een halve seconde. Daarbij gingen de twee, letterlijk, steeds dichterbij elkaar. Westerhof ging zo op in zijn extreem expressieve spel dat hij het bloed uit zijn vingers speelde en hij zelfs zijn bril verloor.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Saxofonist Ben van Gelder. (Foto: Rob Koenen)

Het was veruit de meest geslaagde editie van het Festival Jazz International Rotterdam ooit, zowel qua entourage als programmering.

Bassist Omer Avital. (Foto: Eric van Nieuwland)

Onder de weinig commerciële titel **Einzelgänger** werken trombonist Louk Boudesteijn, rietspeler Nils van Haften en gitarist Anton Goudsmit. Wat instrumentarium betreft een heel ongebruikelijke samenstelling, maar deze drie karakters vertellen dwars door elkaar heen een sterk verhaal. Drie einzelgänger derhalve. De sfeer van het concert is misschien het beste weer te geven door wat titels te noemen: 'Koppie krauw', 'Moppie', 'Danse burlesque', 'Tjik a boem a tjik' en vooral 'Wenn 3 einzelgänger den blues haben'.

Benjamin Herman vertelde dat zich de laatste twintig jaar veel Israëliische muzikanten in New York vestigen. "Ze hebben een knetterhoog niveau en lijken daar de scene over te nemen." Bassist **Omer Avital** is daarvan een sterk voorbeeld. Hij lachte gedurende het hele concert en hij sprong en danste achter zijn donkere bas en hij riep enthousiast. Niks stijf gedoe, hij maakte er een gezellige boel van. Het tweede stuk speelde hij solo, boeiend en met een zuiver gedefinieerd geluid. Gelukkig hoorden we ook invloeden uit het Midden-Oosten en klassiek aandoende frasen. Als de twee blazers samen speelden kwam Avital mét zijn bas naar voren en stond hij tussen hen in. Aan het eind van het concert stond het hele publiek op de tribune en werd er gedanst.

Zondag

Het concert van het **Ben van Gelder Quintet** was het hoogtepunt van het festival. Van Gelder speelde met jonge Amerikanen die hij al tien jaar kent en ze maakten het zich niet gemakkelijk. Alle composities waren van de leider, die ruim de tijd nam om spannende verhalen te vertellen. De musici stonden dicht bij elkaar op het podium, maar misschien was dat wel omdat het optreden gefilmd werd. Pianist Sam Harris was voor mij dé ontdekking van het festival. Hij gaf een zware, klassiek aandoende pianosolo. Wat een prachtig talent! Van Gelder gaf het pianotrio de ruimte om volledig zichzelf te zijn. Zijn sterke composities waren het vehikel voor een homogeen en fluweelzacht concert. Mengen, mixen, blenden, kleuren. Kenmerken van **Sputnik3**: pianist Loran Witteveen, bassist Stefan Lievestro en drummer Raf Vertessen. Door stuwende tempowisselingen kwamen de drie geheel los van elkaar terwijl het toch één [...vervolg in de rechterkolom](#)

Einzelgänger. (Foto: Eric van Nieuwland)

Benjamin Herman nam de presentatie voor zijn rekening. (Foto: Rob Koenen)

geheel bleef. Ze kwamen via allerlei haarspeldbochten steeds weer bij elkaar. Ongemakkelijke maatsoorten en dissonanten maakten de reis hobbelig maar met een mooi uitzicht. De flamboyante zanger en oud- of udspeler **Dhafer Youssef** gaf een ronduit overweldigend concert. Zijn Arabische hoge zang was hemels. Hij wist oost en west samen te brengen door zijn eigen stijl te laten verwoorden door zijn Amerikaanse band. Pianist Aaron Parks was duidelijk Youssefs sparringpartner. De leider liep steeds naar de op dat moment solerende muzikant en speelde flirtend melodieus met Parks en ritmisch met drummer Justin Faulkner. Er was een fors contrast tussen het sonore geluid van de oud en zijn hoge zangstem. Youssef sloot de 16de editie van het Festival Jazz International waardig én feestelijk af. Het was veruit de meest geslaagde aflevering ooit, wat entourage én programmering betreft!

Peter J. Korten

HANS DULFER

Bezetting:

Teus Nobel (tp), Hans Dulfer (ts),
Jerôme Holt (g), Erik Barkman (b),
Cyril Directie (d).

Datum en plaats:

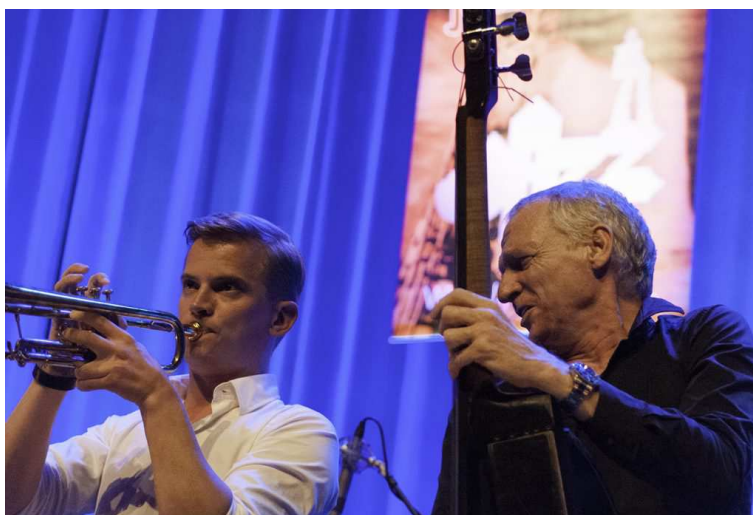
21 oktober 2016,
Hothouse Redbad, Leeuwarden.

Saxofonist Hans Dulfer is weer en route. En hoe! Er werd gedanst bij Hothouse Redbad. En dat bij een jazzconcert! Dulfer wil dat de mensen een mooie avond hebben en dat ze door de muziek mee-ge-sleept worden. Daarvoor had hij op 21 oktober om te beginnen Teus Nobel meegenomen. Een zeer begaafd trompettist, die hem technisch in feite ver de baas is. Plus Jerôme Holt, de gitarist die steeds beter een verhaal neerzet, in plaats van foutloze techniek te etaleren. Verder Cyril Directie, die drummend de geschiedenis van de twintigste-eeuwse muziek neerzette. Directie begon bij de ragtime, de jazz van honderd jaar geleden, raakte de swingmuziek even aan en toverde verder rock 'n roll, hip hop en dance uit zijn trommels. Bassist Erik Barkman legde een mooi tapijtje neer, waarop de nderen hun ei kwijt konden. Met zijn staande elektrische basplank zorgde hij voor een voortdurend voortrollend ritme. En dan Hans Dulfer zelf. De man die al sinds eind jaren vijftig van de vorige eeuw door de Nederlandse Jazz banjert en er op zijn manier aan deelneemt. Zonder scrupules en met een flinke dosis Amsterdamse humor. Zo houdt hij zich met gemak staande. Dat deed hij tijdens dit concert ook. Dulfer hoefde bij deze maten niet aan te komen met een vlagje bebop, garage-rock of een 'stukkie' blues. Naast Teus Nobel moest hij wel uit een ander vaatje tappen: gewoon thema, soleren en afronden. En dat lukt hem uitstekend. Hij kent zijn stukken uit en te na. Evengoed bleef het eclectisch: de vijf musici citeerden regelmatig in hun solo's uit andere songs. De ploeg, waarvan de musici zich hoorbaar aan elkaar optrokken, zwierf qua stukkenkeuze door alle stijlen heen. Naast eigen composities en bijvoorbeeld 'Caravan' van Duke Ellington, speelden ze 'Rehab' van Amy Winehouse en 'Soul makossa' van de Afrikaanse saxofonist Manu Dibango. Zo was het voor iedereen interessant en vooral gezellig.

Hessel Fluitman

Hans Dulfer. (Foto: Willem de Rhoter)

Teus Nobel (links) en Jerôme Holt. (Foto: Willem de Rhoter)

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar. (<http://roseellismusic.com>)

NEW YORK CALLING

TEXAANSE ZON

Nog een paar dagen en dan wordt de nieuwe president van Amerika gekozen. Het is één grote soap geworden en echt enthousiast is niemand meer, maar het moet gebeuren. De afgelopen dagen was ik in Texas voor een gig en eigenlijk is het absurd om te bedenken dat er maar één president wordt gekozen voor zo'n groot land. New York en Texas zijn zo verschillend dat het onmogelijk is om iemand te vinden die beide staten zou kunnen vertegenwoordigen. Neem alleen al het klimaat, het was 12 graden in New York toen we vertrokken en 30 graden toen we drie uur later aankwamen in Dallas. In eerste instantie dachten we dat we overall wel konden komen met de 'subway', maar gelukkig werd ons van tevoren verteld dat er maar twee vervoersmogelijkheden zijn rond Dallas: de auto of 'the truck'. Toen we in onze huurauto wegreden van het vliegveld viel ons dan ook het landschap op dat compleet bestaat uit wegen. In plaats van weilanden zie je kilometers lang bedrijventerrein met de ene fastfoodketen na de andere, alsof auto rijden en eten het enige is wat de Texanen doen. Waar New York de lucht in gaat met wolkenkrabbers om de vele mensen en bedrijven te huisvesten, gaat Dallas de lucht in om alle auto's te kunnen verplaatsen. We reden al gauw op de High Five Interchange, een viaduct van vijf verdiepingen, ongeveer zo hoog als een gebouw van twaalf etages. Overall werd aan de weg gewerkt en werden nieuwe wegen, kruispunten en viaducten gebouwd, dat alles voor een stad met maar 1,2 miljoen inwoners...

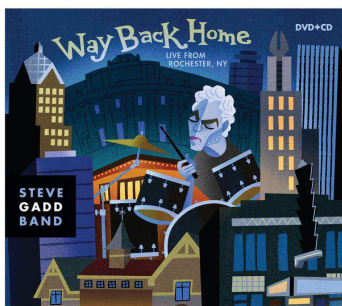
We hoefden pas de volgende dag te spelen en reden daarom meteen door naar Fort Worth, de stad waar het wilde westen begint. Op zoek naar cowboys kwamen we aan in de Stockyards, een historische wijk waar je nog volop saloons, honky-tonks en rodeoshows kunt vinden. We dronken een Lone Star-biertje van twee dollar in de bar 'Filthy McNasty' waar het die avond Ladies Night was. Er speelde een countryband en de mensen zwierden over de vloer in cowboylaarzen. Texanen staan bekend om hun 'Texas Pride' en ik moet zeggen dat ik streng religieuze mensen had verwacht die wat afkeurend naar ons, ongehuwde niet-Texanen, zouden kijken, maar iedereen was ontzettend vriendelijk en geïnteresseerd. Dat was wennen want als een New Yorker je vraagt hoe het met je gaat, loopt hij al door voordat je antwoord kunt geven en als iemand je te hulp schiet is de kans 'fifty-fifty' dat ze je daarna om geld vragen. In New York worden geen misstappen getolereerd, wacht je vijf seconden te lang voor een stoplicht, dan krijg je ervan langs. In Texas wacht iedereen rustig tot je klaar bent om te gaan en daarom voelt het na drie dagen Texas alsof ik een week op zonzvakantie ben geweest. Niet op het strand, maar heerlijk in de Texaanse zon, uitgestrekt in de rijdersstoel, in de file...

Toch ruil ik New York niet in want Texas heeft countrymuziek en New York heeft jazz en vanavond speelt Johnny O'Neal in Smalls en Seamus Blake in the Village Vanguard.

Bekijk Roos Plaatsman/Rose Ellis live:
<https://www.youtube.com/watch?v=WuT2YxhvWQM>

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 31 oktober 2016

- 1 Steve Gadd**
Way Back Home (BFM)
- 2 Miles Davis**
Bootleg Series, Vol.5 (Sony Music)
- 3 Wolfgang Muthspiel**
Rising Grace (ECM)
- 4 Rez Abbasi**
Behind The Vibration (Cuneiform)
- 5 Dhafer Youssef**
Diwan Of Beauty And Odd (oKeh)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Dave Holland**
[AZIZA \(Dare2\)](#)

Het vervolg van de Prism band. Nu met Lionel Loueke in plaats van Kevin Eubanks op gitaar en wederom Eric Harland op drums. Saxofonist Chris Potter heeft een glansrol op dit wederom magistrale project van ome Dave!

- 2 Donny McCaslin**
[Beyond Now \(Motema\)](#)

Als saxofonist van David Bowie aangekondigd, maar wij weten wel beter. Zijn eigen albums waren altijd al briljant en deze doet daar niet voor onder. Inderdaad zijn er overeenkomsten met Bowie's 'Black Star' qua bezetting...

- 3 Kevin Hays**
[North \(Sunny Side\)](#)

Lekker trioplaatje van pianist Kevin Hays, die nu als vervanger van Larry Goldings met Steve Gadd op tour mag. Standards en eigen materiaal wisselen elkaar af op 'North'. Niet gezapig maar verdomd swingend.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

Jazzcenter nu ook op Facebook
www.facebook.com/jazzcenterdenhaag

JAZZFLITS 267 KOMT 21 NOVEMBER UIT

VARIA

Jazzfoto's van Vincent Mentzel in Edam

Tot 18 december worden in Jazzclub Mahogany Hall te Edam jazzfoto's van Vincent Mentzel tentoongesteld. Mentzel heeft als staffotograaf van NRC Handelsblad vele bekenden uit de jazz vastgelegd. Vaak was het North Sea Jazz Festival zijn jachtterrein. De tentoonstelling is te zien tijdens concertavonden, in combinatie met een entreebewijs en op enkele zondagmiddagen (gratis entree).

October Meeting terug te beluisteren via Bimhuis Radio

Jonge improviserende musici uit Nederland en omliggende landen kwamen afgelopen maand bijeen in het Bimhuis (Amsterdam) voor de driedaagse October Meeting. Behalve talloze optredens in de zaal waren er sessies in de Bimhuislift voorafgaand aan de concerten zelf en uitgebreide sessies in het café na afloop, waarbij de OM-deelnemers spontaan werden bijgevallen door bezoekende musici. Voor wie er niet bij was is het allemaal na te luisteren op Bimhuis Radio, het digitale kanaal van het concertpodium: <http://bimhuis.com/highlights/bimhuisradio>.

ANNE CHRIS

JAZZ IN BEELD

Zangeres Anne Chris gaf 16 oktober met pianist Daan Herweg een zondagochtendconcert in Museum aan 't Vrijthof in Maastricht. Ze bracht er een 'intieme' versie van haar repertoire. (Foto: Jean Schoubs)

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

MARTINEZ-VAN HAFTEN KWINTET Live At The North Sea Jazz Festival Nooit opgenomen!!!!

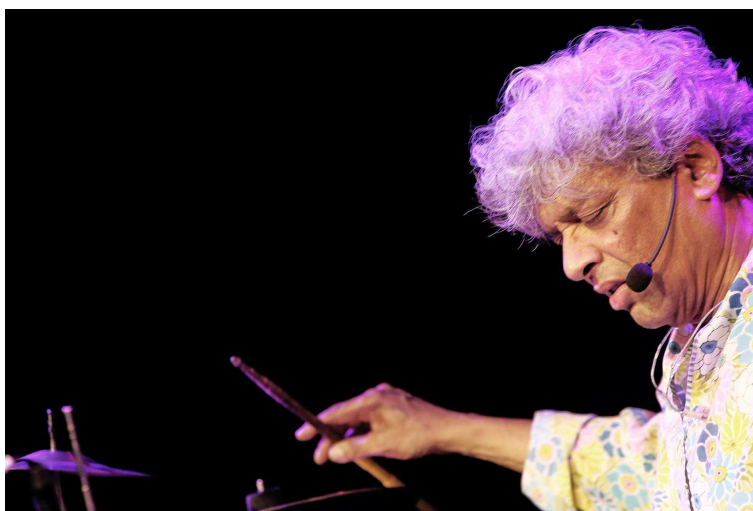
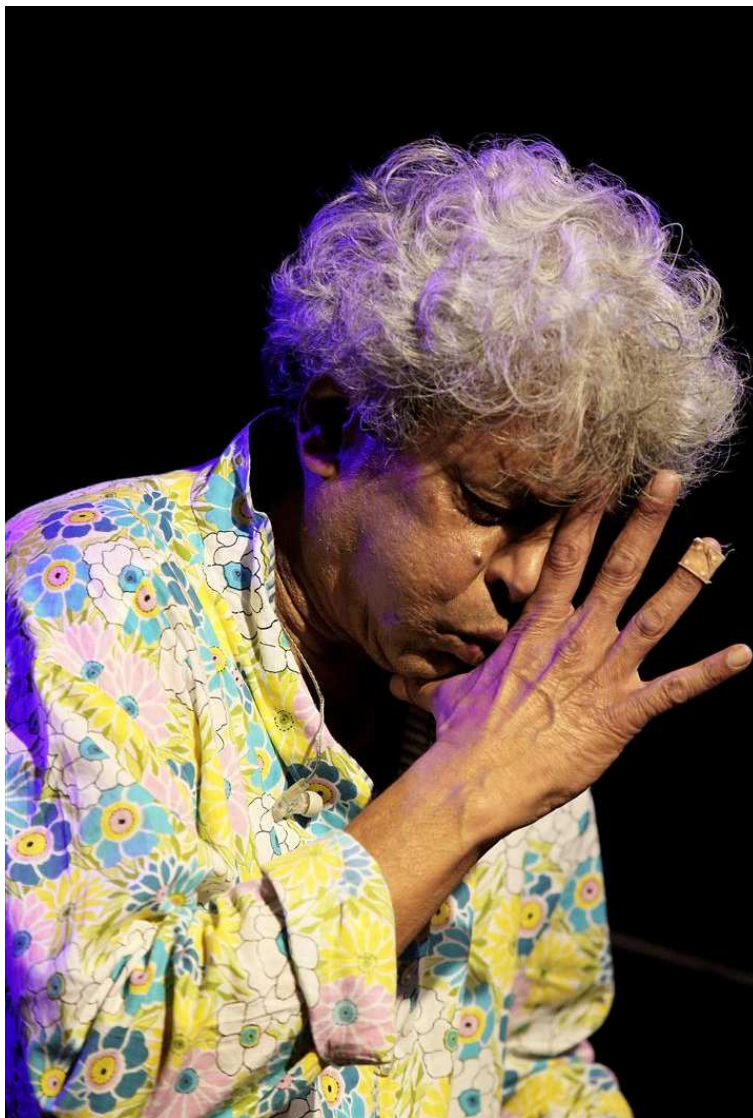

Deze keer wil ik het hebben over een nooit opgenomen cd. En wel de live-cd van het kwintet van de baritonsaxofonisten Juan Martinez en Nils van Haften met muziek van Herbie Nichols en Misha Mengelberg. De ritmesectie bestond uit twee pianisten: Rob van Bavel en Misha Mengelberg. Elk een set. Frans van Geest was de bassist en John Engels drumde. Februari 2003 speelden ze in Leeuwarden met alleen Misha Mengelberg. De groep bestond toen net. In de foyer moest met Misha nog even een setlist worden opgesteld. De lijst werd op een bierviltje gezet, maar bleef, zo bleek tijdens het concert, per ongeluk in de foyer liggen. Ik weet nog dat Misha Mengelberg toen al niet meer goed wist welke thema's bij de titels hoorden. Ze moesten hem worden voorgezongen. De confrontatie van Mengelberg met de stukken van Herbie Nichols en die van hemzelf was elektrificerend. Dat maakte ik nogmaals mee tijdens het North Sea Jazz Festival 2003. Rob van Bavel zat het eerste deel van het concert achter de toetsen en Misha het tweede. De opbouwende harmonische aanpak van alleskunner Van Bavel stond lijnrecht op de uitdagend en stoterig spelende Mengelberg. Die ontzag zichzelf niet om verrassend voor de dag te komen. Met andere woorden, als de eerste helft een geregelde stroom water was, dan was de tweede helft een wildwaterbaan. Een groots avontuur om mee te maken. Dat concert had opgenomen moeten worden en op cd uitgebracht! Dat was veelzijdige jazz. Die plaat mis ik, met pijn in het hart, al dertien jaar.

[In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.](#)

TRILOK GURTU

JAZZ IN BEELD

Percussionist Trilok Gurtu trad zondag 2 oktober op in Podium Grounds, Rotterdam. Oorspronkelijk speelde hij tabla, maar in de jaren zeventig begon hij te drummen en kreeg hij belangstelling voor jazz. Hij werkte met onder anderen de gitaristen Terje Rypdal, John McLaughlin, bassist Bill Laswell, saxofonist Charlie Mariano en trompettist Don Cherry. (Foto's: Joke Schot)

JAZZ IN BEELD
BILZENJAZZNIGHT
 14 oktober 2016, Bilzen

Het **Stéphane Belmondo Trio** was de headliner van editie 2016 van de BilzenJazzNight. Die vond op 14 oktober in Cultureel Centrum De Kimpel in Bilzen plaats. Trompettist Belmondo speelde onder meer werk van zijn cd 'Love For Chet', die hij in 2015 maakte. Begeleiders van dienst waren **Jesse van Ruller** (gitaar) en **Thomas Bramerie** (contrabas). (Foto's: Jean Schoubs)

